

GENDARM MÜLLER

Chefredaktør Jessen: De plejer altid at holde vagt, når vi har møder. Men i aftes så vi Dem ikke. Hvorfor ikke?

Gendarm Müller: Jeg havde bedt om fri. Det var min kones fødselsdag. Vi havde familien til middag.

Nu da vi har taget alle sangbøgerne, mente vi, at det ikke var nødvendigt at holde øje med jer. For I har vel ikke fået anskaffet nye sangbøger? Vi vil ikke høre de danske sange, der hylder det skrækkelige Danmark. De er forbudt. FORBUDT! Ser jeg en eneste synge fra en blå sangbog, bliver vedkommende anholdt straks. Og De står øverst på listen, hr. chefredaktør Jessen.

Gendarm: En soldat med politiopgaver

HR. JOHANNSEN

Chefredaktør Jessen: Sig mig hr. Johannsen, hvor mange gange har De lagt hus til dette arrangement?

Hr. Johannsen: Uha ja, det har jeg godt nok ikke tal på. Før i tiden gik det lidt på skift, hvor vi mødtes, men nu holder vi altid kaffebordet hos os.

Chefredaktør Jessen: Det må være en smule hårdt i længden. Måske det er blevet for meget? Så hvis den blå Sangbog er væk for altid, og vi ikke længere ser grund til at mødes, så er De ikke længere tvunget til at være værter. Det er godt tænkt!

Hr. Johannsen: Du kan tro nej! Jeg vil hellere end gerne have, at folk kommer. Vi har brug for at styrke den dansksindede kamp, som i den grad er blevet hårdere at føre under Köller og hans politik. De danske sange samler os!

Köller: Slesvig-Holstens overpræsident. Han brugte hård magt for at holde styr på de dansksindede. Fx mistede folk deres stemmeret eller blev udvist.

FRU JOHANNSEN

Chefredaktør Jessen: Hvad synes De om at være vært for kaffebordet, fru Johannsen?

Fru Johannsen: Det var meningen, at det skulle være en stor dag!

Chefredaktør Jessen: Hvor er jeg glad for at høre, at De støtter de dansksindedes kamp og lægger så meget i dette arrangement.

Fru Johannsen: Ja, det skal man jo selvfølgelig gøre. Men i dag var min store dag. Jeg er godt nok træt af, at alt fokus er på den forsvundne sangbog. Hvad med min lækre kage? Jeg har gjort mig meget umage, men folk er alt for triste til at rose den. De plejer ikke at have problemer med at rose fru Storms kage til skyerne. Jeg hører aldrig på andet.

Nu er her bare helt stille. Det eneste, som man kan høre, er lyden af Peters irriterende glaskugler i hans lommer. ØV altså!

Rose til skyerne: Snakke virkelig pænt om

PERNILLE, PIGEN I HUSET HOS JOHANNSEN

Chefredaktør Jessen: Hr. og fru Johannsen er altid så glade for at få folk på besøg, men det er jo dig, der laver det meste arbejde, er det ikke? Du må vaske rigtig mange tallerkner op efter kaffebordet. Måske du havde brug for en lille pause?

Pernille: De har helt ret i, at jeg har meget at lave, chefredaktør Jessen, men jeg er virkelig glad for mit arbejde, og familien Johannsen behandler mig så godt. Men hvis De virkelig har brug for at vide det, så har jeg i dag haft så travlt, at jeg slet ikke har været i nærheden af skuffen.

Chefredaktør Jessen: Men frygter du ikke for de konsekvenser, det kan have, når du arbejder for en så dansksindet familie, der i den grad støtter op om kampen? Måske du bliver sendt tilbage til København. Kan du finde et job der?

Pernille: Selvfølgelig tænker jeg over det. Men det er lige før, at det er det hele værd, når jeg får lov til at smage på Fru Storms lækre brø'torte. De ved, fru Johannsen lykkedes jo ikke altid lige godt med sine kager.

Brø'torte: En ægte sønderjysk kageklassiker, nemlig rugbrødslagkage

HENRIK, DRENG I LÆRE HOS KØBMANDEN

Chefredaktør Jessen: Du virker som en meget frisk dreng, Henrik, måske du kan hjælpe mig med at udfylde nogle huller. Hvad har du lavet i løbet af dagen?

Henrik: Jeg har stået i butikken hele dagen sammen med købmand Schrøder, da vi havde en masse, vi skulle nå. På et tidspunkt kort inden kaffebordet var jeg dog nødt til at hjælpe Peter og Jens med at bære sodavand over til Johannsen. Peter havde glemt sit net. Han plejer ellers altid at have det på sig, når han skal til kaffebordsarrangement, så han kan putte et par 'Goderåd' ned i tasken.

Chefredaktør Jessen: Så du andre på din vej?

Henrik: Vi så desværre ikke Pernille, så hun må have haft alt for travlt. Hun plejer altid at sige hej til mig. Men så er det jo godt, at jeg kan se hende nu. Meget godt faktisk! Tror De, at vi bliver ved med at holde kaffebord hos Johannsen, nu når sangbogen er væk? Det håber jeg virkelig!

Goderåd: En sønderjysk kageklassiker. En småkage.

KØBMAND SCHRØDER

Chefredaktør Jessen: Hvad tænker De om situationen hr. Schrøder?

Købmand Schrøder: Åhhh, det føles ligesom dengang, at gendarmerne tog de fleste af sangbøgerne. Jeg blev i et kort øjeblik så bekymret for butikkens fremtidige salg af varer – og så ualmindeligt lettet, da vi opdagede, at der var en bog tilbage.

Men hvad skal jeg gøre nu? Hvad, hvis folk aldrig bliver glade igen? Hvis ingen laver kage igen? Hvad skal der ske med min butik? Jeg er vant til at have så travlt i dagene op til.

De bliver nødt til at finde den blå Sangbog, chefredaktør Jessen!

Gendarm: En soldat med politiopgaver.

KØBMANDSFRUE SCHRØDER

Chefredaktør Jessen: Som De jo nok kan forstå, så er jeg i gang med at finde ud af, hvad folk har lavet i løbet af dagen. Det er meget vigtigt, at vi får fundet frem til sangbogen, synes De ikke?

Fru Schrøder: Det må man sige. Og det er også et rigtig godt spørgsmål, chefredaktør Jessen. Jeg kan simpelthen ikke huske det. Jeg har jo bare været her og lavet de huslige pligter. Kagerne skulle jo også være klar. Eller kagen selvfølgelig jaja. I ental. Min fejl!

Chefredaktør Jessen: Hmm. Jamen, har De da slet ikke haft kontakt med nogen?

Fru Schrøder: Min mand og den unge Henrik har haft så travlt, så dem har jeg ikke set meget til. Men hov. Jeg så faktisk Peter gennem vinduet efter skoletid og vinkede til ham. Han spillede godt nok ikke kuglespil, som han ellers plejer. De må hellere spørge ham ad.

JENS

Chefredaktør Jessen: Nu skal jeg jo ikke beskyldes dig for alle de drengestreger, der sker i denne by. Men Jens, du plejer jo at lave ulykker hele tiden – ofte med hjælp fra de andre drenge. Har I været i gang igen?

Jens: Desværre ikke, det er ellers ret sjovt fundet på! Nu kan jeg spise mig mæt i kage, og jeg behøver slet ikke synge. Fedt!

Chefredaktør Jessen: Jens!

Jens: Okay okay. Jeg var ovre at hente sodavand med Peter, kort før vi alle skulle hen til Johannsen. Men det er altså det eneste sjove, som jeg har lavet i dag. Peter havde ikke tid til at være sammen efter skole og spille kuglespil, som vi ellers plejer. Jeg har været tvunget til at høre på min storesøster Hanne hele eftermiddagen. Hun er SÅ træls!

OLE

Chefredaktør Jessen: Du virker til at kede dig, Ole?

Ole: Jeg forstår bare ikke, hvorfor vi bekymrer os om en enkelt bog. Skal vi ikke hellere snakke om, hvor dygtigt det tyske militær er? Det snakker vi meget om i skolen. Jeg kan fortælle en HEL masse! Det her er jo bare kedeligt. Det er bare en bog! I det mindste er der kage.

Chefredaktør Jessen: Men Ole, hvis der ingen blå Sangbog er, så er der jo ingen grund til at mødes – og heller ikke til at spise kage...

Ole: ÅH NEJ. Hvordan kan jeg hjælpe Dem med at finde sangbogen?

PETER

Chefredaktør Jessen: Jeg har brug for at få styr på nogle tidspunkter. Fru Schrøder fortalte mig, at hun så dig i dag engang efter skole. Er det rigtigt? Hun kan nemlig ikke huske, hvad hun har lavet i dag, så det vil være en stor hjælp, hvis du vidste noget.

Peter: Øh ja, jamen jeg så hende. Hun vinkede til mig. Det var efter skole, ja.

Chefredaktør Jessen: Godt godt. Men hør hov Peter, der er da noget, som du har glemt. Det ligner dig ikke. Hvordan har du tænkt dig at snuppe et par småkager med hjem, nu du ikke har dit net med? Du må da hellere sørge for at spise en masse nu så.

Peter: Jeg tror, at jeg har glemt nettet derhjemme. Og jeg har ikke rigtig lyst til kage lige nu. Jeg har for ondt i maven.

FRU LORENZEN

Chefredaktør Jessen: Det er noget værre noget det her.
Hvad tænker De om det hele?

Fru Lorenzen: Åh det hele er så trist. Jeg elsker at komme over til familien Johannsen, og jeg havde simpelthen lige så god en dag.

Chefredaktør Jessen: Er Deres dag blevet god, fordi De har fået en ny bog til din bogreol?

Fru Lorenzen: Nej, der tager De fejl, chefredaktør Jessen! Solen skinner, vi skulle alle mødes, og Peter har helt af sig selv ryddet op på sit værelse, så jeg har ikke behøvet at skælde ham ud eller hjælpe ham med at rede seng. Der var helt flot. Så dejligt! Men nu er mit humør alligevel blevet ødelagt. ØV.

HR. LORENZEN

Chefredaktør Jessen: De plejer jo ellers at have et godt tag i den blå Sangbog hr. Lorenzen. Hvad tænker De, at der er sket?

Hr. Lorenzen: Ja, det er godt nok rigtig uheldigt.

Chefredaktør Jessen: Men så er det jo godt, at De har helt styr på sangteksterne – for det plejer De jo at sige til alle, er det ikke rigtigt? De kan vel stå for at skrive sangene ned, indtil vi finder bogen igen.

Hr. Lorenzen: Sagen er den, at jeg jo faktisk har brug for sangbogen. De må altså love mig, at De ikke fortæller det videre! Men jeg kan simpelthen ikke teksterne udenad. Jeg har været nødt til at lyve og sige, at jeg alligevel bør holde den, så jeg kan holde øje med, at de andre synger korrekt. Ej, det er godt nok pinligt at indrømme. Lov, at det forbliver vores hemmelighed!

HR. ESKILDSSEN

Chefredaktør Jessen: Jeg fornemmer, at der siden vores voldsomme møde med gendarmerne, der tog og ødelagde de fleste af bøgerne, har været lidt uenighed om, hvem der skal have lov til at holde den sidste sangbog og synge for. Har jeg ret?

Hr. Eskildsen: Det er typisk hr. Lorenzen. Bare fordi han synger højt! Så tror han, at han altid skal have lov. Men næ nej, jeg tror faktisk ikke, at han kan teksterne ordentligt. Jeg har nemlig holdt lidt øje.

Chefredaktør Jessen: Så De har måske gemt bogen for at drille hr. Lorenzen? Så De kan lære teksterne udenad og synge for!

Hr. Eskildsen: Det behøver jeg da slet ikke en sangbog til. Jeg har styr på det selv. Men øh, hvordan er det nu, den lyder, "*Det haver så nyligen...*" øh? Hmm, jeg må lige tænke mig om.

FRU ESKILDSSEN

Chefredaktør Jessen: De ser ikke alt for tilpas ud, fru Eskildsen, er De okay?

Fru Eskildsen: Hvad nu hvis de har fundet den sidste sangbog og er i gang med at planlægge vores straf? Jeg sagde jo, at vi skulle have afleveret den til gendarm Müller. Der kommer aldrig noget godt ud af det her. Det er for farligt!

Chefredaktør Jessen: Har det noget at gøre med, at De kommer fra en tysksindet familie? Måske De sladrede til gendarm Müller, så han kunne snige sig ind og tage den sidste bog.

Fru Eskildsen: Hov hov, det finder jeg mig ikke i, chefredaktør Jessen. Jeg skal i hvert fald overhovedet IKKE blandes ind i det her. Jeg er glad for mit nye liv her!

HANNE

Chefredaktør Jessen: Du plejer altid at holde godt øje med folk. Har du hørt noget spændende, du kunne tænke dig at dele med mig?

Hanne: Nu De siger det, så havde jeg faktisk glædet mig til at mødes med Kristine, så jeg kunne fortælle hende det nye. Men fordi De spørger så pænt, så kan jeg godt dele det med Dem – men kun denne ene gang!

Vidste De måske, at Pernille også er lun på Henrik, eller at fru Johannsen har snydt med sin kage? Næh nej. Måske jeg skal overtage Deres job? Hvordan lyder chefredaktør Hanne?

KRISTINE

Chefredaktør Jessen: Du og Hanne kunne sagtens have fundet på at tage den blå Sangbog for at se, hvordan folk ville reagere, kunne I ikke? Så havde I noget at sladre om.

Kristine: Der tager De fejl, chefredaktør Jessen. Vi behøver slet ikke at skabe drama for at have noget at snakke om. Der er SÅ meget!

Chefredaktør Jessen: Jaså, som hvad?

Kristine: Jeg venter stadigvæk på at høre om det nye fra Hanne. Det er slet ikke fedt at være her i dag. Peter er heller ikke sjov at drille. Men De kan være helt sikker på, at jeg ikke har taget sangbogen. Jeg skal nemlig snart på højskoleophold i Danmark, så der kan jeg jo bare få en. Det bliver SÅ godt!

Højskoleophold: Mange af de dansksindede slesvigere kom på ophold i Danmark, hvor de lærte en masse om dansk kultur og sprog.